len of het hem betreffende besluit gegrond is, dan wel een gebrek vertoont op grond waarvan de wettigheid ervan kan worden betwist.

Aan dit motiveringsvereiste is niet voldaan, indien de jury in de brief die wordt toegezonden aan een niet tot het examen toegelaten kandidaat als antwoord op zijn verzoek om toelichtingen, niet vermeldt hoe zij op basis van de toegepaste selectiecriteria en de bij de hiërarchieke meerderen ingewonnen inlichtingen heeft kunnen concluderen, dat de betrokken kandidaat niet de noodzakelijke capaciteiten bezat om werkzaamheden van de in de kennisgeving van vergelijkend onderzoek bedoelde categorie uit te oefenen.

# RAPPORT TER TERECHTZITTING
## in zaak 206/85 *

### I — De feiten en het procesverloop

In juli 1982 maakte de Commissie de aankondiging bekend van intern vergelijkend onderzoek COM/B/2/82 op de grondslag van schriftelijke bewijsstukken en een examen, met het oog op de vorming van een reserve van adjunct-assistenten, adjunct-secretariaatsassistenten en adjunct-technische assistenten met loopbaan in de rangen 5 en 4 van categorie B.

Verzoekster diende haar sollicitatie in en werd tot het vergelijkend onderzoek toegelaten. Nadien evenwel werd haar bij brief van 15 juni 1984 van het hoofd van de afdeling aanwerving meegedeeld, dat de jury, na alle sollicitaties te hebben onderzocht en vergeleken onder meer op het punt van de beroepservaring voor en na aanwerving, de algemene en/of bijzondere opleiding, de aanvullende opleiding, de beoordelingsrapporten, de op het tijdstip van sollicitatie vervulde functie en de mobiliteit, tot de conclusie was gekomen dat zij haar niet op de lijst der tot het examen toegelaten kandidaten kon plaatsen.

Daarop verzocht zij de jury haar mee te delen, waarom zij niet tot het examen was toegelaten.

Bij brief van 7 september 1984 deelde het hoofd van de afdeling aanwerving verzoekster mee, dat de jury haar sollicitatie opnieuw had onderzocht, doch bij haar eerdere besluit bleef. Voorts bleek uit deze brief, dat de jury uitsluitend de kandidaten had toegelaten die reeds werkzaamheden van het niveau B, BS of BT verrichtten, of die daartoe alle capaciteiten hadden.

* Procestaal: Frans.

Op 7 december 1984 diende verzoekster tegen dit besluit een klacht in, die eerst stilzwijgend en vervolgens — bij brief van verweerster van 19 april 1985 — uitdrukkelijk werd afgewezen.

Op 4 juli 1985 heeft Beiten beroep ingesteld tot nietigverklaring van het besluit om haar niet tot het examen toe te laten.

Het Hof (Eerste kamer) heeft, op rapport van de rechter-rapporteur en de advocaat-generaal gehoord, besloten zonder instructie tot de mondelinge behandeling over te gaan in de gevoegde zaken 122 en 141/85, Todaro en Dufrane, en in zaak 206/85; het heeft de Commissie verzocht, vóór 16 september 1986 mee te delen welke houding zij ten opzichte van de verzoekers in die zaken zou aannemen, gelet op de arresten van de Eerste kamer van 11 maart 1986 in de zaken 293 en 294/84, die op hetzelfde vergelijkend onderzoek COM/B/2/82 betrekking hadden (Jurispr. 1986, blz. 967 en 977).

Bij brief van 15 september 1986 heeft de Commissie geantwoord, dat de jury van vergelijkend onderzoek COM/B/2/82 voornemens was om jegens verzoekers de procedure van het vergelijkend onderzoek te heropenen in de fase die volgens het Hof niet was geëerbiedigd, ten einde de kandidaten dezelfde vragen te stellen als zij destijds mondeling aan hun hiërarchieke meerderen had gesteld en hun eigen antwoord daarop te vernemen.

Bij telex van 24 oktober 1986 heeft de advocaat van verzoekers in bovengenoemde zaken verzocht om uitstel van de op 13 november 1986 vastgestelde zitting, op grond dat één der verzoekers intussen was toegelaten tot het examen van het vergelijkend onderzoek, en dat voor andere betrokkenen, waaronder verzoekster, nog een grondig onderzoek van hun situatie aan de gang was, dat eventueel tot een voor hen gunstig besluit kon leiden en dus tot afstand van instantie.

Bij beschikking van 2 juli 1987 heeft het Hof (Eerste kamer) besloten zaak 206/85 voor de mondelinge behandeling en het arrest te voegen met zaak 141/85, Dufrane.

Nadat het Hof, Eerste kamer, had vastgesteld dat verzoekster niet langer voornemens was om afstand te doen van instantie, heeft het de datum van de zitting vastgesteld.

Ingevolge het overlijden van Dufrane is de voeging van de zaken 141 en 206/85 bij beschikking van 27 oktober 1987 ongedaan gemaakt.

## II — Conclusies van partijen

*Verzoekster* concludeert dat het den Hove behage:

1) Het beroep ontvankelijk en gegrond te verklaren.

2) *Primair*:

   — Nietig te verklaren:

      — het op 7 september 1984 ter kennis gebrachte besluit waarbij de Commissie vezoekster meedeelde, dat de jury van intern vergelijkend onderzoek voor de vorming van een reserve COM/B/2/82 haar niet had toegelaten tot het examen van dat vergelijkend onderzoek;

      — het stilzwijgend genomen besluit tot afwijzing van verzoeksters op 7 december 1984 ingeschreven klacht.

3) *Subsidiair*, zo het beroep op grond van het derde middel mocht worden toegewezen:

— nietig te verklaren de sub 2 bedoelde besluiten en de door de jury voor toelating tot het examen van het vergelijkend onderzoek toegepaste selectie, alsmede alle daarop aansluitende besluiten en handelingen, waaronder ook de aanstellingen op grond van de resultaten van het vergelijkend onderzoek.

4) Verweerster in de kosten te verwijzen.

De *Commissie* concludeert dat het den Hove behage:

— het beroep niet-ontvankelijk en ongegrond te verklaren;

— kosten rechtens.

**III — Middelen en argumenten van partijen**

A — *De ontvankelijkheid*

Bij de beoordeling van de ontvankelijkheid van het beroep gaat het volgens de *Commissie* in wezen om de vraag of de jury, na verzoeksters sollicitatie opnieuw te hebben onderzocht, een nieuw besluit heeft genomen, dan wel enkel het op 15 juni 1984 aan verzoekster ter kennis gebrachte besluit heeft bevestigd.

Dienaangaande zij opgemerkt, dat de brief van 7 september 1984 is opgesteld als volgt: „De jury handhaaft haar besluit om u niet in te schrijven op de lijst van tot het examen toegelaten kandidaten, aangezien niet is gebleken van enig bijkomend gegeven op grond waarvan het eerdere besluit kan worden gewijzigd."

Het gaat hier derhalve niet om een nieuw besluit, doch om informatie, verstrekt aan een niet tot het examen toegelaten kandidaat die om nadere gegevens had gevraagd over de redenen waarom haar sollicitatie was afgewezen.

*Verzoekster* betwist, dat vorenbedoelde brief van 7 september 1984 jegens haar een loutere bevestiging was van het besluit van 15 juni 1984. Niet de inhoud van bovenbedoelde brief, doch het feit dat er een nieuw onderzoek aan is voorafgegaan, vormt een nieuw besluit. In dit verband moet in aanmerking worden genomen, dat de documenten in het dossier uitdrukkelijk spreken van een nieuw onderzoek van haar sollicitatie.

Voorts had verzoekster van het hoofd van de afdeling aanwerving een ontvangstbewijs gekregen, waarop was vermeld dat de jury haar klacht zo spoedig mogelijk zou onderzoeken en dat zij zo snel mogelijk op de hoogte zou worden gesteld van het resultaat; bijgevolg mocht zij aannemen, dat de beroepstermijn eerst zou ingaan vanaf de datum van het nieuwe besluit — in positieve of in negatieve zin — dat haar zou worden meegedeeld.

B — *Ten gronde*

Tot staving van haar beroep voert *verzoekster* drie middelen aan.

Het eerste middel is ontleend aan schending van artikel 25, tweede alinea, Ambtenarenstatuut en artikel 5 van Bijlage III bij het Statuut, alsmede van wezenlijke of op straffe van nietigheid voorziene vormvoorschriften, daar noch het besluit van de jury noch het besluit waarbij haar klacht is afgewezen, een individuele — al was het maar een korte — motivering bevatte. Noch de brief van 15 juni 1984, noch die van 7 september 1984, verzonden na het heronderzoek, noch het antwoord op haar klacht,

noch het administratief dossier vermelden immers de reden waarom de jury van oordeel was dat verzoekster niet reeds alle werkzaamheden van niveau B verrichtte althans daartoe niet alle capaciteiten had.

Met haar tweede middel, ontleend aan schending van artikel 5, derde alinea, Ambtenarenstatuut alsmede van algemene rechtsregels en -beginselen, met name het gelijkheidsbeginsel, het beginsel van de verdelende rechtvaardigheid en het beginsel dat elke administratieve handeling moet zijn voorzien van een rechtens toelaatbare motivering, betoogt verzoekster dat in het bestreden besluit ten onrechte wordt gesteld dat zij niet alle werkzaamheden van niveau B verrichtte althans daartoe niet alle capaciteiten had.

De omstandigheid dat zij in de functie die zij thans sedert 1979 op de griffie van DG IV bekleedt, een ambtenaar van categorie B is opgevolgd, toont reeds aan dat zij werkzaamheden van niveau B verricht. Daarnaast bezit zij alle capaciteiten om werkzaamheden van niveau B te verrichten: behalve dat zij daarmee reeds ervaring heeft, heeft zij een archivariscursus gevolgd en afgesloten met een certificaat; het betrof hier juist een cursus ter voorbereiding op de uitoefening van een B-functie, zodat verzoekster op zijn minst moet worden geacht de capaciteiten te hebben om een dergelijke functie te vervullen.

Verzoeksters derde middel is ontleend aan schending van artikel 5, derde alinea, Ambtenarenstatuut en artikel 5, derde en vierde alinea, van Bijlage III bij het Statuut, alsmede van de doelstelling van de procedure bij vergelijkend onderzoek, het gelijkheidsbeginsel en het beginsel van verdelende rechtvaardigheid. Met het oog op de toelating tot het examen van het vergelijkend onderzoek had de jury twee verschillende groepen kandidaten gevormd en besloten om uitsluitend de kandidaten van de eerste groep toe te laten, dat wil zeggen zij die reeds een B-functie vervulden of daartoe alle capaciteiten hadden.

Dit middel is subsidiair. Het wordt slechts aangevoerd voor het geval dat — anders dan verzoekster stelt — niet bewezen mocht worden geacht dat zij reeds alle functies van niveau B uitoefende althans daartoe alle capaciteiten had.

Het door de jury toegepaste criterium voor toelating tot het examen is om de volgende redenen onrechtvaardig:

a) het levert discriminatie op, aangezien kandidaten die reeds eerder met taken van een hoger niveau waren belast, op doorslaggevende wijze worden bevoordeeld ten nadele van alle anderen;

b) het miskent de doelstelling van de procedure bij vergelijkend onderzoek, op grond waarvan een ieder die voldoet aan de vereisten om deel te nemen, de kans moet krijgen om zijn kwalificaties en capaciteiten los van alle andere omstandigheden aan te tonen;

c) het is geen criterium ter beoordeling van de schriftelijke bewijsstukken in de zin van artikel 5, derde alinea, van Bijlage III bij het Statuut, in de eerste plaats omdat de enkele uitoefening van een functie van hogere rang bij gebreke van een oordeel over de wijze van uitoefening van die taken geen aanvaardbaar

criterium is, in de tweede plaats daar de omstandigheid dat een sollicitant de capaciteiten heeft om bepaalde taken te vervullen, geen criterium is, maar een conclusie waarvan men juist dient te weten, op welke van tevoren vastgelegde criteria zij is gebaseerd.

Anders dan verweerster staande houdt, is bovenbedoeld criterium discriminerend, zowel bij de toelating tot een vergelijkend onderzoek als bij de toelating tot het examen van een vergelijkend onderzoek. De lijst van kandidaten die aan de voorwaarden van de aankondiging van het vergelijkend onderzoek voldoen, wordt immers — evenals die van de tot het examen toegelaten kandidaten — vastgesteld „op basis van het dossier".

Voorts vormt de omstandigheid dat iemand een functie van een hogere rang heeft vervuld weliswaar tevens het bewijs dat die persoon geschikt is voor die functie, doch dit betekent geenszins dat zij die een dergelijke gelegenheid niet hebben gehad, die kwalificaties niet bezitten. Bijgevolg mag hun niet het recht worden ontzegd daarvan het bewijs te leveren, meer bepaald in een vergelijkend onderzoek dat dient om die kwalificaties vast te stellen.

De *Commissie* betwist in de eerste plaats, dat het bestreden besluit rechtens onvoldoende met redenen is omkleed.

In hogervermelde brief van 7 september 1984 waren immers niet alleen de door de jury gehanteerde algemene criteria aangegeven, maar ook de maatstaven die deze had vastgesteld op basis van de door de kandidaten zelf ingevulde „sollicitatieformulieren", op basis waarvan de jury de sollicitaties conform de aankondiging van het vergelijkend onderzoek heeft onderzocht. Gelet op het zeer grote aantal sollicitanten was de jury niet verplicht om elke sollicitant gedetailleerd mee te delen, waarom en in hoeverre de uitoefening van een bepaalde functie het bewijs leverde, dat een kandidaat de capaciteiten had om een B-functie uit te oefenen.

Met betrekking tot het tweede middel merkt de Commissie op, dat de jury volgens vaste rechtspraak van het Hof in een geval als het onderhavige over een ruime beoordelingsbevoegdheid beschikt, die alleen in het geval van kennelijke dwaling door het Hof kan worden getoetst. Uit verzoeksters argumenten blijkt niet zonder meer, dat zij reeds werkzaamheden van niveau B verrichtte of daartoe de capaciteiten had. Bijgevolg kan evenmin worden gesteld, dat de jury in dat opzicht kennelijk heeft gedwaald. Anders dan verzoekster stelt, bestaat er geen vermoeden *juris et de jure*, waaraan de jury bij de beoordeling van de geschiktheid van kandidaten om een B-functie uit te oefenen, gebonden is. Het uitoefenen gedurende een bepaalde periode van een dergelijke functie kan stellig een gegeven vormen waarmee de jury rekening dient te houden, doch deze is tot haar beoordeling gekomen op basis van een aantal gegevens, vermeld in de op 7 september 1984 aan verzoekster gerichte brief.

In antwoord op het derde middel voert de Commissie aan, dat over de toelating tot het vergelijkend onderzoek moest worden beslist, hetgeen ook gebeurd is, op basis van louter objectieve gegevens, te weten de

voorwaarden van de aankondiging van het vergelijkend onderzoek, maar dat de toelating tot het examen een selectie is „op basis van het dossier", waarna de jury, gebruik makend van haar discretionaire bevoegdheid, die kandidaten tot het examen heeft toegelaten die daartoe de beste schriftelijke bewijsstukken hadden overgelegd. Aangezien de niet-toelating van een aantal kandidaten het gevolg was van de beoordeling van hun dossier, is er derhalve geen sprake van discriminatie.

Verzoeksters conclusie, dat de jury de doelstelling van de procedure bij vergelijkend onderzoek heeft miskend door twee groepen kandidaten te vormen, is evenmin gegrond. In de eerste plaats vormt de omstandigheid dat een kandidaat reeds bij een hogere categorie behorende taken heeft verricht, in het kader van een vergelijkend onderzoek dat de overgang naar die hogere categorie mogelijk moet maken, een factor die in aanmerking moet worden genomen. In de tweede plaats gaat het daarbij om een volstrekt objectief gegeven, dat aansluit bij de doelstelling van het vergelijkend onderzoek, te weten de selectie van de beste kandidaten. In de derde plaats vormt de uitoefening van werkzaamheden van een hogere categorie inderdaad een beoordelingscriterium, aangezien die beoordeling niet uitsluitend op de beoordelingsrapporten is gebaseerd, maar op het gehele dossier.

Door haar beoordeling te baseren op tevoren vastgestelde criteria, heeft de jury zich ten slotte volledig gehouden aan artikel 5, derde alinea, van Bijlage III bij het Statuut, bepalende dat zij een onderzoek instelt naar de schriftelijke bewijsstukken van de sollicitanten, na daartoe de normen te hebben bepaald.

G. Bosco
rechter-rapporteur